

Hvilken Ordning der bør træffes med Hensyn til de generhvervede sønderjydske Landsdele, afhænger mulig af Forhold, som Vestre Landsret ikke kan bedømme, men det for Retsplejen naturligst synes at være at henlægge disse Landsdele sammen med det øvrige Jylland under Landsretten i Viborg, under hvilken de i sin Tid har hørt, og som ikke derved kommer til at omfatte et saa stort Folketal som Østre Landsret. For denne Ordning taler baade retstekniske, nationale og historiske Grunde saavel som Hensynet til den betydelige Besparelse, som derved kunde opnaas for Statskassen. Under alle Omstændigheder er det for Vestre Landsret af meget væsentlig Interesse, at der ikke sker nogen Ændring i den gældende Ordning, hvorefter de norrøjske Landsdele er samlede under Vestre Landsretskreds.

Efter Retsplejelovens § 4 bestaar Vestre Landsret af en Præsident og 12 andre Landsdommere. Dette Antal Dommere maa indtil videre anses for passende, i hvilken Forbindelse det maa bemærkes, at en Rets Dommerantal ikke kan fastslaaes en Gang for alle, da Samfundsforholdenes Udvikling kan forøge Rettens Arbejdsstof og gøre Ansættelsen af flere Dommere nødvendig. De i det foreliggende Lovforslag indeholdte Bestemmelser om større Umiddelbarhed i Retsplejen vil uden Tvivl forøge Rettens Arbejde i ikke ringe Omfang, og vi maa ogsaa af denne Grund anse en Nedsættelse af Rettens Dommerantal for utilraadelig. Siden afvigte Efteraar har et af Dommerembederne her ved Retten med dennes Tilslutning staaet ubesat under Hensyn til den paatænkte Omordning af Landsretterne. Men denne Formindskelse af Rettens Dommerantal har vist sig at være forbundet med væsentlige Ulemper, da den har medført, at en af Rettens Afdelinger er blevet ukomplet og Dag for Dag maa suppleres med Dommere fra andre Afdelinger, hvorved ogsaa disses Arbejdskraft formindskes. Dertil kommer, at Rettens Sagsantal i det sidste Par Aar har været i kendelig Stigning. Retten finder det fornødent, at det ledige Dommerembede besættes, hvis det skulde vise sig, at der i indeværende Rigsdagssamling ikke opnaas en endelig Afgørelse med Hensyn til Landsretternes Ordning, og i Overensstemmelse hermed har Landsretten fremsat Indstilling overfor Justitsministeriet.

ad d). Tilkaldelse af Underrettsdommere ved Behandling af Landsretssager i første Instans (Lovforslagets § 2).

Om dette Punkt er Meningerne indenfor Retten delte.

8 af Landsrettens Dommere, altsaa Flertallet, slutter sig til Forslaget om, at der gives Præsidenten Bemyndigelse til at tilkalde en Underrettsdommer ved Behandlingen af Sager i første Instans. I Tilfælde, hvor en Landsdommer har Forfald, eller Landsretten er særlig optaget af Arbejde, vil en saadan Bemyndigelse være af Værdi for Retten. Der aabnes endvidere derved Adgang for Retten til, hvor Kendskab til stedlige Forhold og Personer har Betydning for Sagens Afgørelse, at tilføre Retten forøget Indsigt. Men navnlig kan en saadan Bemyndigelse skabe Muligheder for en fremtidig Udvikling af et nyttigt Samarbejde mellem Underretternes og Landsretternes Dommere.

Medens enkelte af de heromhandlede 8 Dommere intet væsentligt har at indvende mod den foreslaaede Tilføjelse til Retsplejelovens § 2, er Flertallet i øvrigt noget betænkeligt ved, at Bemyndigelsen i Tilfælde, hvor Sagen behandles paa Hovedtingstedet, er knyttet til den Betingelse, at der foreligger „ganske særlige Omstændigheder“, medens dette ikke skal gælde, naar Sagen behandles udenfor Rettens Sæde. Man nærer nogen Frygt for, at Bestemmelsen i den foreslaaede Skikkelse vil blive forstaaet som et Paalæg til Landsretten om at tilkalde Underrettsdommere, naar Ret holdes udenfor Hovedtingstedet. At give et saadant Paalæg er imidlertid efter dette Flertals Mening ikke forsvarligt, idet der ganske sikkert bør tages forskellige baade personlige og saglige Hensyn ved Afgørelsen af, om Bemyndigelsen i det givne Tilfælde bør benyttes.

4 af Rettens Dommere har udtalt sig imod den foreslaaede Bestemmelse. Disse Dommere nærer den Opfattelse, at en Bemyndigelse som den omhandlede overhovedet ikke er paa sin Plads i Straffesager, hvor det gælder om, at den dømmende Ret staaer uhildet og ikke har virket som Undersøgelsesret. Hvad borgerlige Sager angaar, hævder Mindretallet, at Præsidenten, naar der bliver Tale om at gøre Brug af den foreslaaede Bemyndigelse, kommer ind paa en vanskelig Vurdering af Underrettsdommernes Kvalifikationer, at en Underrettsdommer, hvis Forslaget bliver til Lov, i givne Tilfælde, navnlig naar der er Uenighed mellem Landsrettens Med-